

Jak se lokomotiva Borůvka dostala z kolejí do Kolejí

Lokomotiva Borůvka šťastně jezdila po kolejích mnoho let.

Jak už to však bývá, přišla doba, kdy jí začaly docházet síly. Zadýchávala se, sem tam jí něco zabořelo a její součástky už nefungovaly tak, jako dřív. Zub času je neúprosný. Nevyhýbá se nikomu, ani mašinkám. Nadešel den, kdy borůvkově modrá lokomotiva dosloužila.

Chvilku postávala v trutnovském depu, ale za čas jí odvezli na místo, kde končí vyřazené mašinky. Na železniční hřbitov do České Třebové.

Bylo tu smutno. Kolem ní postávaly rozbité lokomotivy, některé byly již celé zrezavělé, a čekaly na sešrotování.

Borůvce bylo do pláče. „To jsem dopadla“, pomyslela si smutně. Vzpomínala na trutnovské depo a na své dlouhé cesty městečky, vesnicemi i krkonošskými lesy. Tady její pout' končila.

Lidé si samozřejmě všimli, že jejich oblíbená mašinka schází. Na nádraží přijížděly lokomotivy červené, zelené, některé hrály všemi možnými barvami. Jen borůvkově modrá mezi nimi nebyla. „Copak se stalo s Borůvkou?“, ptali se v duchu. „Možná, že odcestovala na prázdniny k moři“, mudrovaly děti, „uvidíte, že se na podzim zase vrátí.“

Čas plynul...

Jednoho dne se v České Třebové objevili dělníci. Z jejich řeči Borůvka pochopila, že se stalo neštěstí. Mladá a silná lokomotiva na své cestě narazila do stromu. Její šedo-zelená kabina byla poničená a dělníci přemýšleli, jak mašinku opravit.

„Vezměte moji druhou kabinku“, poradila jim Borůvka, „jezdít už nemohu, nepotřebuji jí. Alespoň bude užitečná.“ Dělníci lokomotivu poslechli. Druhou kabinu opatrně odmontovali a připevnili na rozbitou mašinku. Borůvkově modrá barva zmizela jako mávnutím kouzelného proutku. Mladá lokomotiva poděkovala a s radostným houkáním vyrazila na trať.

Borůvka opět osaměla, ale hrál ji dobrý pocit. Zasnila se. V kabině, kterou darovala rozbité lokomotivě, bude opět sedět strojevedoucí a vozit cestující. Do práce, do školy, na výlety....

Nastalo září. Dětem začaly školní starosti. Čtení, psaní, počítání. Prázdniny zůstaly už jen ve vzpomínkách. Sluníčko hrálo, ale na koupání to již nebylo.

Borůvka mezitím postávala mezi lokomotivami, které smířeně čekaly, až na ně přijde řada a zmizí v nenávratnu. Nastala noc. Na nebi zářily hvězdy a Borůvka je zkoušela spočítat: „Padesát jedna, padesát dva, padesát tři...“. Kdepak, tolik hvězd by nespočítal nikdo. Ani ten nejbystřejší školák ne. Začaly se jí klížit oči. „Tolik bych si přála být zase s lidmi. Nezmizet a být stále Borůvkou“, pomyslela si a zavřela oči.

Na nočním nebi zablikala hvězda. Vystoupila ze svého hvězdného místa a letěla oblohou dolů, směrem k mašince.

Borůvka to však již neviděla. Usnula tvrdým spánkem a zdál se jí sen.

Stála na nádraží a byla obklopena dětmi, které se smály, pokřikovaly a občas jí některé pohladilo. Kolem projížděly lokomotivy a zdravily ji veselým houkáním.

Najednou pocítila teplý dotyk, který ji vytrhl ze spánku. Otevřela oči. Hvězdy nikde, na nebi zářilo slunko. Bylo ráno.

U ní stál neznámý člověk. Hladil ji teplou dlaní a usmíval se: „Konečně jsem tě našel, milá Borůvko. Za chvíli tě odsud dostanu.“

Borůvka vykulila oči. Nejráději by se štípla, aby se ujistila, že se jí to jen nezdá. Jenomže, lokomotivy prsty nemají. Nezbývalo jí jen doufat, že to není sen.

Pán odešel k opodál stojícím dělníkům a něco si s nimi povídal. Nerozuměla jim. Mluvili potichu, ale z toho, jak se dívali jejím směrem a přikyvovali, pochopila, že se baví o ní.

Netrvalo dlouho a k Borůvce se přiblížila dlouhá ruka vysokého jeřábu. Zvedla ji do vzduchu a otočila se s ní k velikému autu.

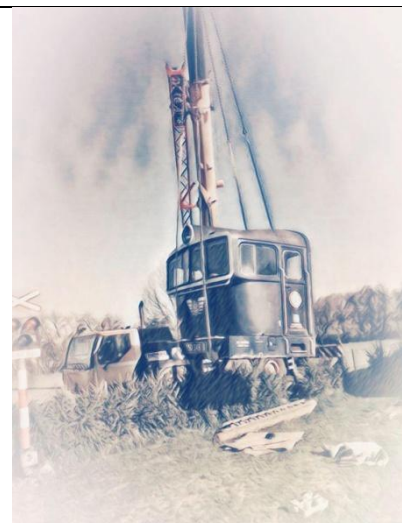
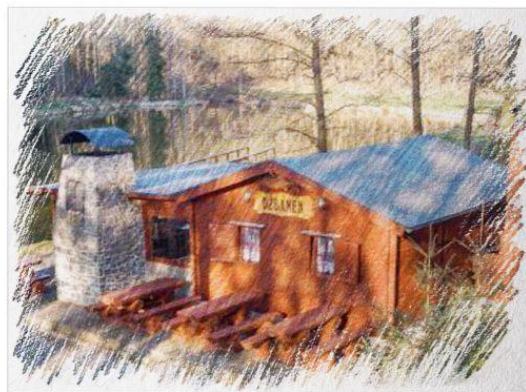

Jeřáb mašinku opatrně postavil na přívěs. Ten neznámý muž nastoupil do auta a to se zvolna rozjelo. „Kam mě to vezou? Co se mnou bude?“, pomyslela si Borůvka a srdce jí bilo jako splašený rychlík.

Míjeli lesy, města i vesnice, rybníky i železniční tratě. Řidič jel pomalu. Věděl, že veze těžký a drahocenný náklad. Auto se zvolna pohupovalo a Borůvku jeho kolébání uspávalo. Zavřela oči.

Když je znovu otevřela, sjížděli zrovna dolů ze strmého kopce. Před Borůvkou se objevila vesnička.

Auto zvolna projelo kolem rybníku Džbánek, na jehož klidné hladině pluly divoké kachny. Mašinka je chvíli pozorovala, ale za pár okamžiků jí zmizely z dohledu.

Cesta pokračovala kolem obecního úřadu, obchůdku a před hospůdkou s názvem „U Chocholouška“ auto zabočilo doleva.

Místní lidé s úžasem pozorovali ten neobvyklý náklad. Čas od času viděli lokomotivy, které vezly auta, ale aby auto vezlo lokomotivu? A jakou lokomotivu! Vždyť její barva připomíná borůvky v lese.

Za pár okamžiků auto zastavilo. Nad Borůvkou se opět objevila ruka jeřábu. Uchopila mašinku, chvíli ji pohoupala ve vzduchu a postavila na pevnou zem.

Borůvka se opatrně rozhlédla. Ocítla se na nějaké zahradě, nedaleko hezkého domku. Kousek od domku stálo návěstidlo s napřaženým ramenem.

„Vítám tě U Kolejí, Borůvko“, řekl ten tajemný pán. Mašinka vykulila oči. Muž se zasmál a přátelsky mrkl na Borůvku. Ukázal na ceduli nad sebou. Stál na ní nápis „ U KOLEJÍ“.

Kolem domku se prohnala lokomotiva Regionova a zahoukala. „Propána!“, vydechla užasle mašinka, „já jsem opravdu u kolejí!“

Zpráva o tom, že ve vesnici přibyla tajemná modrá lokomotiva, se brzy roznesla. Sousedé se na mašinku chodili dívat, děti na ni mávaly a čas od času se usadily na pohodlnou sedačku v její kabině. Borůvka se šťastně usmívala. Byla opět mezi lidmi a připadala si, inu - jako v pohádce.

